

gang til at blive Amtsforvaltere eller ej. Spørgsmaalet har gentagne Gange været drøftet, baade i Finansudvalget med Ministeren og her i Salen, uden at der er opnaaet noget Resultat. Jeg tror, at jeg kan sige, at det er Finansudvalgets Opfattelse, at man paa en vis Maade er bundet til at tage Hensyn til Amtsfuld-mægtigenes Ønske. Naturligvis ikke saaledes at forstaa, at de har et ubetinget Krav paa ved Embedsledighed at rykke op og blive Amtsforvaltere, men at der skal tages et rimeligt Hensyn til dem, saaledes at det ikke er givet, saa at sige fastslaaet gennem Praxis Aar efter Aar, at det er Centraladministrationens Embedsmænd, der gaar ud i Amtsforvalterembederne. Naar jeg siger, at jeg tror, at vi paa en vis Maade er bundet til at tage Hensyn til Amtsfuld-mægtigenes, skyldes det den Omstændighed, at der i den Kommission, der i sin Tid behandlede Spørgsmaalet, af Centraladministrationens Repræsentanter blev givet Tilslutning til, at Amtsfuld-mægtige kunde komme i Betragtning. Den højtærede Finansminister kender selvfølgelig Kommissionsbetænkningen og ved, hvad der staar i denne. Jeg henstiller nu til den højtærede Finansminister at give et saadant Svar paa det Spørgsmaal, som har været drøftet i Finansudvalget, at vi kan undgaa i de kommende Aar paa ny at skulle søge Samraad med Finansministeren og derefter diskutere Spørgsmaalet igen her i Salen.

Røde: Det Samraad, som det ærede Medlem omtalte, har været foranlediget af mig, men jeg behøver, da det ærede Medlem nu har udtalt sig saa fyldestgørende, ikke at føje noget dertil. Jeg skal derfor kun gøre et Par Bemærkninger. Der er under Nr. 158 taget Forbehold vedrørende Forrentningen af Statsgælden og under Nr. 25 om Anmærkningen angaaende Værdsættelsen paa Finansloven af de 40 Mill. Kr., som Staten har i Landmandsbankaktier. Og endelig er der under Nr. 26 en Opgørelse over visse Dele af Statens Kassebeholdning og en Redegørelse for bl. a. den Maade, hvorpaa de 40 Mill. Kr. er placeret. Overfor disse 40 Mill. Kr. i Landmandsbanken staar der jo et Laan i Nationalbanken paa de samme 40 Mill. Kr., som forrentes efter Nationalbankens Diskonto, og Forrentningen af disse Penge har altsaa hidtil været 6 pCt., men efter en Beslutning for nylig bliver den 7 pCt., saaledes at Forrentningen, hvis denne Diskonto fast-

holdes, for et helt Aar bliver 2,8 Mill. Kr. Hertil vil der ikke svare nogen Indtægt af Landmandsbankaktierne.

Dette Forhold viser, at Staten er direkte interesseret i Spørgsmaalet om Diskontoens Fastsættelse. Men langt mere er hele Samfundet erhvervsmæssigt interesseret deri, og jeg kan ikke andet end beklage, at den økonomiske Politik her i Landet nu er mundet ud i, at man skrider til en Diskontoforhøjelse som et Middel til at støtte de Bestræbelser, som gennem Egaliseringsfonden gøres for at holde vor Krone oppe. Mod den Opfattelse, at Diskontoen er et tjenligt Middel hertil, har i Sommer Landbrugsraadet rettet en meget alvorlig og indtrængende Kritik. Landbrugsraadet skriver i denne Erklæring, at Diskontoforhøjelsen efter Landbrugsraadets Mening er forfejlet som Middel til at forbedre Handelsbalancen og modvirke Kronens yderligere Fald. Den vil i væsentlig større Omfang virke hemmende paa Indførselen af nyttige Produktionsmidler end paa den Luksusindførsel, som er skadelig og upatriotisk. Diskontoforhøjelsen har en sikker Virkning: den vil skaffe Bankerne en større Fortjeneste, og Landbrugsraadet maa protestere imod, at Landbruget paa den Maade paalægges en ny Bankafgift, udover hvad Landbruget maa bære som sin Part af Byrden ved Tabet af de bortspillede Millioner.

Den Udtalelse, som Landbrugsraadet her har udtrykt officielt paa sit Erhvervsvegne, næres jo af alle andre Erhverv og er kommet til Udtryk i Anledning af den skete Diskontoforhøjelse fra forskellige ledende Erhvervsmands Side, om end i mindre klare og bestemte Udtalelser end dem, jeg her oplæste. Men det bør yderligere tilføjes, at selve den ledende Bankverden har paa afgørende Maade erklæret, at Diskontoforhøjelsen er uegnet til at hindre yderligere Fald af Kronen. Dette skete ved Valutakonferencen i Kristiania den 23—25 Februar 1920, da den danske Nationalbank, den svenske Rigsbank og Norges Bank forhandlede om disse Spørgsmaal. Der udsendtes da af de tre Nationalbanker en Udtalelse om Diskontoforhøjelsen...

Formanden: Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at efter min Mening ligger en almindelig Forhandling om den stedfundne Diskontoforhøjelse udenfor Ændringsforslagernes Rammer, hvorimod det ærede Medlems Indledning syntes mig at falde indenfor.